

Teknik Ordu

Teknik Ordu

Cumartesi günü Başkent Ankara gene pis günlerinden birini yaşıyordu. Gökyüzü kirli gri bulutlarla iyiden iyiye kaplıydı. Üşütme sınırına varan bir serinlik ve ikide bir serpeleyen yağmur, sözde bir asfaltın üstünde vıcık vıcık bir çamur. İşte böylesine bir Ankara'da, Anıt Kabir eteklerindeki onbinleri değil, yüzbin kişiyi bile rahatça yutacak bir genişlik içinde, bir köşedeki bir kamyonu yerleştirilmiş mikrofonun çevresinde dört - beş bin kişilik, ellerindeki şemsiyeleri açınlar mı, kapasınları karar vermeyen bir kalabalık birikmişti.

İlk defa, tik defa

Bu birkaç bin kişi, bir gösterinin düzenleyicileri, katılanlarıydı, tik defa böylesine bir gösteri düzenliyorlardı. Ve bunun heyecanı içindeydiler. Tarih boyunca ilk defa sokağa dökülmüşler, bir anlamda toplanmışlardı. Toplantı sonunda bir uzun yürüyüş yapacaklar, Ankara'yı bir boydan bir boya geçeceklerdi. Gösteri bir protesto gösteriydi. Tıpkı 27 Mayıs öncesi günlerindeki «Harbiye yürüyüşü» gibi bir yürüyüş olacaktı bu. Tıpkı bir zamanlar, eğitim ordusu öğretmenlerin, «onblrlerin yürüşü» gibi bir yürüyüş olacaktı.

Kim bunlar

Tandoğam alanında toplanan bu kalabalık, tıpkı Yargıtay Başkanı İmran Öktem'in namazını kıldırma-yacak kadar gemi azıya alan irtica ve ona göz yuman iktidara karşı protesto gösterisi için Anayasa Mahkemesinden Yargıtay'a, Danıştay'dan Sayıştay'a barolardan-yargıç ve savcılara kadar bütün bir «devletin sokağa indiği» günkü gibi, bir ilk adım atma peşindeydi. Bunlara «Teknik Ordu» deniyordu. Bunlar mühendislerdi, mimarlardı, teknikerlerdi, teknisyenlerdi.

Ne isterler'

Bunlar diyorlardı ki, «Türkiye emperyalizmin belirlediği bir soayo - ekonomik yapıya sahiptir. Bu yapı içinde Türk teknik elemanlar* tümüyle, ya iç ve dış sömürüye âlet edilmek, ya da susturulmak istenmektedirler. Böylece yabancı sermaye halkımızın çıkaklarına aykırı

birçok oyunlar oynamak ve bunları halkınızdan gizlemek İmkânlarına, sahip olabilmektedir». Bunlar diyorlar ki, iktidar birtakım kararnamelerle, sosyal bir devletin hizmetindeki personele tanınan hak ve garantilerin bir tekini bile bize tanımamaktadır.

Ücret meselesi mi?

Binlerce mühendis, mimar, tekniker ve teknisyeni sokağa döken bu hareket, eadece bir aman elimize Uçbeş kuruluş daha geçsin kavgası mıydı? Hayır... Teknik Ordu diyordu ki, «Bizim durumumuzdaki insanlar, şu yapılsın, bu yapılsın demeseler bile, şöyle yapılsın, böyle yapılsın demek durumundaki insanlardır. Sosyal bir devlete bizler halkın yararı gereği temel yatırımların yapılması, iktisadî ve sanayi tesislerin kurulması ve bunların sürdürülüp geliştirilmesinden sorumlu kişileriz. Evet ama, hiçbir garantimiz yok».

Birkaç örnek

«Diyelim ki, İstanbul'a köprü yapılacak. Bu konuda karar verecek olanlar Devlet Plânlama Teşkilâtı, Kara Yolları Genel Müdürlüğü, Bayındırlık Bakanlığı gibi teknik ordunun söz sahibi olduğu kesimlerdir. Ama, buralarda çalışan teknik elemanlar 4—10195 sayılı kararnameyle ne kuş ne deveyizdir. Ne memunuzdur, ne de i^çi. Yeni Personel Kanunu ise, Türk teknisyeninin halkın yararına yapılacak yatırımlarda söz hakkı olmasını önleyecek tedbirler getirmekte, hepimizi kayıtsız şartsız birer emir kulu şekline sokacaktır. Tekniğin emri yerine, halk aleyhine iş yapar hâle getiriyoruz».

Bu bir başlangıç yürüyüşüydü ki, sonu nasıl gelir, kestirilmez. Teknisyenler ordusu, bir tek şey istiyorlar : Tekniğin ve bilimin sesinde, halkın emrinde çalışmak. Sömürünün, halkı aldatmanın, yabancıların âleti olmamak. Başarırlar mı başaramazlar mı? Halkı dâvaların geç de olsa, güç de olsa kazanılmama sı mümkün mü?

İLHAMİ SOYSAL
(Akşam, 20.4.1970)